

ved Vordingborg-Anstalten koster over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa mere end en Bygning, der kan rumme 62 Patienter. Endvidere undrer det mig noget, at der allerede er Tale om at udvide Økonomibygningen ved Hospitalet ved Nykøbing paa Sjælland til et Beløb af omtrent 60 000 Kr.; naar man regner med, at dette Hospital kun er ganske faa Aar gammelt, og med, at det oprindelig var anlagt for akkurat det Antal Patienter, ca. 800, som der nu er Tale om at udvide det til, forekommer det mig noget mærkeligt, at man ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til, at Økonomibygningen skulde svare til det Antal Pladser, der hele Tiden er regnet med. Heller ikke forstaar jeg — det er ogsaa et Spørgsmaal, som den ærede foregaaende Ordfører var inde paa —, hvorledes man paa Vordingborg-Anstalten synes at kunne indrette Boliger paa Kvistetagen i Pavilloner med urolige Patienter — oven i Købet Kvinder —, medens man ved Nykøbing paa Sjælland mener, at Personalet ikke bør anbringes paa Kvistetagerne ovenover halv-urolige Patienter. Forholdet maa enten være det, at de halv-urolige Patienter paa Nykøbing Anstalten viser sig mere urolige end de helt urolige paa Vordingborg, hvilket synes mig at være meget mærkeligt, eller ogsaa, at de vordingborgske Sygeplejerskers Nervekraft er ganske anderledes end de nykøbingske Sygeplejerskers, hvilket navnlig under Hensyn til det sidste Steds overordentlige sunde Beliggenhed ogsaa er meget mærkeligt. Da jeg maa anse den tredie Mulighed for utænkelig: at Ministeriet eller Folketingsudvalget skulde have overset denne Modsigelse, er det et Forhold, vi maa have klaret i Udvalget.

I Forhold til Sagens Betydning og Beløbenes Størrelse er de Indvendinger, jeg her har gjort ikke mere væsentlige, end at de antagelig hurtigt vil kunne enten imødegaaes eller anerkendes ved Udvalgsbehandlingen; i øvrigt kan jeg altsaa i det hele paa mit Partis Vegne anbefale disse 2 Forslag til baade hurtig og velvillig Behandling.

Martin Olsen: Jeg skulde have den Ære at fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende Forslag til Lov om Nedsættelse af et Udvalg til at foretage Forarbejder til Optørelse af et nyt Sindssygehospital i Jylland, men jeg kan ikke modstaa Fristelsen til forinden at gøre et Par Bemærkninger til det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch), der var Ordfører for Partiet Venstre. Det ærede Medlem fremsatte nogle Udtalelser om et Forhold, med Hensyn til hvilket jeg tror, at han, naar Sagen bliver

undersøgt til Bunds, vil komme til samme Resultat, som jeg er kommet til, da jeg stod overfor de samme Fænomener som nu han. Det ærede Medlem omtalte en bestemt Anstalt, nemlig den i Viborg, som værende særlig billig og mente, at naar der kom Enhed i Ledelsen, vilde man være i Stand til at opnaa omtrent ensartede Resultater for de forskellige Anstalter, hvad Udgifterne angaar. Det tror jeg aldrig vil lykkes, allerede af den Grund, at det er forskellige Mennesker, der har med disse Forhold at gøre, men navnlig — det er det væsentligste —, fordi Hospitalet er og maa være noget forskellige. I København har vi en samlet Ledelse af Hospitalsvæsenet, men det viser sig dog, at Udgifterne er højst forskellige, ikke alene de samlede Udgifter, men ogsaa Udgifterne paa de enkelte Konti; der er Forskel paa Enhedspriserne, paa Kvantumsforbruget o. s. v. Og naar man saa spørger — saaledes som navnlig den kommunale Revision adskillige Gange har Anledning til —: Hvorledes kan det dog være? saa faar man en Forklaring, der synes meget naturlig, nemlig den, at Forholdene stiller sig ikke ens for de forskellige Hospitaler. Belægningen er ikke den samme, paa et Hospital kan der være flere voksne og færre Børn, og det omvendte kan være Tilfældet paa et andet; saa er Sygdommene noget specificerede, paa Øresundshospitalet f. Eks., hvor der er mange tuberkuløse, skal Patienterne have særlig god Kost, de skal fedes op, der bliver Forplejningen altsaa dyrere, o. s. v. Man vilde altsaa ogsaa ved Stans Hospitaler kunne faa en naturlig Forklaring paa det mærkelige Fænomen, at Priserne er saa højst forskellige.

Det ærede Medlem nærede Frygt for Udgifterne. Ja, de er store, men man kunde maaske nok undgaa nogle af dem ved ikke at spare for meget paa andre Udgifter. Om Fortjenesten bliver stor, ved jeg ikke, men man vilde i hvert Fald lettere kunne indvinde noget til Fordel for det Menneskemateriale, som det her drejer sig om, hvis man ikke var saa karrig, som man endnu mange Steder er, lige overfor sociale Udgifter. Jeg tror, at dette sidste bærer en stor Del af Skylden for, at vi efterhaanden driver flere og flere Mennesker ud i saadanne Daarligheder, som Sindssygen er.

Hvad selve det Lovforslag angaar, som jeg lige nævnte, skal jeg straks sige, at jeg kan anbefale det til hurtig Fremme. Det er ganske vist et ejendommeligt Forslag, idet man jo ifølge det vil nedsætte et Udvalg til at gøre det forberedende Arbejde med Hensyn til et Forslag, som Re-